

הלכה :
בבבד מ"י פ"ז
מחלות ק"פ הלכה
הפ"ד מחלות ב"ה
המקדש הלכה יב :
בבבד מ"י פ"ז מחלות
ק"פ הלכה ט :
בבבד מ"י פ"ז הלכה ז :

והיה זהו ג' מ"י פ"ז הלכה ז :
דעתי שילוח שער חת הדוד אין גרלה
מקום תופה הא כל שר שלמים נמי
צנו תופה ולא חשכון תנא דלית
ליה תופה צנויר מעכבא חלל ר"ח
בסוף ג' מ"י פ"ז הלכה ז (ז"ר דף מו)
ובחוספתא לא גרס נזיר :

או שהיו כהנים עומדים יעשו
בטומאה - אע"פ שיתולין לזכר
שלא יגעו בצד כיון דאשתדלי
טומאת אימורים אשתדלי נמי
טומאת בשר דאמר בני שהיה טמא
(לקמן דף לו) כל היכל דאשתדלי
טומאת בשר אשתדלי טומאת
אימורים משמע שהם כהנים :

אלא שנטמא סבין בטמא מח
כו' - תימה א"כ מאי אפי'
דקאמר היינו רישא ממש היו ישראל
טהורים וכהנים וכלי שרת עומדים
כיון דמיטמא גברא מחמת סבין :
בטומאת הגוף דבכרת
מיתעבד - ואל"ת

ישחוט בסבין ארוכה ולא יטעך לזכר
לעזרה אי נמי יאחז הסבין בפסוטי
כלי עץ וישחוט ואומר ר"י דלן פנאי
לכל הפסחים לשחוט בענין זה ואף
לכבד סבנים אחרים אין פנאי :
ועמאין

שאין בשר אשכחן חלב יותרת הכבד ושתי בלויות מנא לן היכא אמרינן
דורקין מדרקני ובמנחה אע"פ שכולה קיימת לא יורק מנחה הוא דלא אבל
יותרת הכבד ושתי הבלויות שפיר דמי מנא לן רבי יוחנן ידיה אמר אמר קרא
לריח ניחוח כל שאתה מעלה לריח ניחוח ואיצטרך למכתב חלב ואיצטרך
למכתב ריח ניחוח דאי כתב רחמנא חלב הוה אמינא חלב אין יותרת הכבד
ושתי הבלויות לא כתב רחמנא לריח ניחוח ואי כתב רחמנא לריח ניחוח הוה
אמינא כל העולין לריח ניחוח ואפי' מנחה כתב רחמנא חלב : **ביתני** ינמא
קהל או רובו או שהיו הכהנים טמאים והקהל מהוירם יעשו בטומאה נטמא
מיעוט הקהל מהוירם עושין את הראשון והטמאין עושין את השני : **גב' ת"ר**
יהיו שהיו ישראל טמאין וכהנים וכלי שרת מהוירם או שהיו ישראל מהוירם
וכהנים וכלי שרת טמאין ואפילו ישראל וכהנים מהוירם וכלי שרת טמאין
יעשו בטומאה שאין קרבן ציבור חלוק אמר רב חסדא לא שנו אלא שנמא
הסבין בטמא מח דרחמנא אמר ° בחלל חרב ° חרב הרי הוא כחלל וקא

[עלי יד וש"י]

ממא לגברא דמעיקרא כי מיתעבד ° בטומאת הגוף דכרת קא מיתעבד ° אבל
נטמא הסבין בטומאת שרץ דבשר הוא דמטמא ליה לגברא לא מטמא ליה
מהוירם עבד טמאין לא עבד מוטב יאכל בטומאת בשר בלאו ואל יאכל
בשר בטומאת הגוף שהוא בכרת אלמא קסבר רב חסדא ° טומאה דחיה
היא בציבור וכן אמר ר' יצחק טומאה דחיה היא בציבור ורבא אמר אפילו
טמאין נמי עבדי מאי מעמא דכתיב ° והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל
באש ישרף והבשר כל מהויר יאכל בשר ° כל היכא דלא קרינן ביה והבשר אשר
יגע בכל טמא לא יאכל לא קרינן ביה והבשר כל מהויר יאכל בשר כל היכא
דקרינן ביה והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל קרינן ביה והבשר כל מהויר
יאכל בשר ° איתמר הרי שהיו ישראל מחצה מהוירם ומחצה טמאין רב אמר
מחצה על מחצה כרוב ורב כהנא אמר מחצה על מחצה אינו כרוב רב אמר
על מחצה על מחצה כרוב ° הללו עושין לעצמן והללו עושין לעצמן ור"ב אמר מחצה
דאמרי אמר רב כהנא מחצה על מחצה אינו כרוב מהוירם עושין את הראשון
וטמאין

[כל היכא דקרינן ביה
והבשר אשר יגע בכל
טמא לא יאכל קרינן ביה
והבשר כל מהויר יאכל
בשר וכל היכא דלא
קרינן ביה לא קרינן ביה
וכ"י כ"ל וכל קרינן]

רבינו חננאל

ואי בעית אימא רב
דאקני למחנ' לכתחלה
אבל דיעבר אס ורק
הורצה כ"י ירושע

דתיא ר' יושע אומר נזיר ועושה פסח נטמא בשר וחלב קיים אינו זורק את הדם נטמא חלב ובשר
קיים זורק את הדם ואם זרק ודעה נטמא בעלים במת לא יורק ואם זרק והוצא - ובמקדשין אינו כן
אע"פ שנמא בשר וחלב קיים זורק את הדם : **תנא** ר' יושע אומר כל הובדים שבתורה ט"י פשוטה
היא [ובמנחה] ט"י ובמנחה נכחים הוצא עם הובד והמנחה כלה קיימת לא יורק מצי דתימא כי נטמא דובא
דמיא קסיל דלא אשקי' ואי כתב רחמנא לריח ניחוח דמיא אמינא כל העולין ואפילו מנחה כתב רחמנא
חלב : **ביתני** נטמאין קהל או רובו או שהיו הכהנים טמאין והקהל מהוירם יעשו בטומאה ט"י ח"ר הרי
שהיו ישראל טמאין וכהנים וכלי שרת מהוירם או שהיו ישראל מהוירם וכהנים וכלי שרת טמאין
יעשו בטומאה שאין קרבן ציבור חלוק אמר רב חסדא לא שנו אלא שנמא הסבין בטמא מח דרחמנא אמר ° בחלל חרב ° חרב הרי הוא כחלל וקא

יה חכמים פסחים נח מעכבא : **שמי נזיר** - תחיתקן מחזיקה דמי
שילוח שער חת הדוד שהשלמים מחזקין בו דכתיב (במדבר ו)
ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האזן וגו' ועוד צני תופה
זרוע בשלה אלמא לריך שיהא בשר תורה אור

ואיבעית אימא רב דאמר כר' יהושע ° דתיא
רבי יהושע אומר ° כל הובדים שבתורה בין
שנמא בשר וחלב קיים בין שנמא חלב
ובשר קיים זורק את הדם נזיר ועושה פסח
נטמא חלב ובשר קיים זורק את הדם נטמא
בשר וחלב קיים אין זורק את הדם ואם זרק
הוצא נטמא הבעלים במת לא יורק ואם
זרק לא הוצא : **במקדשין** אינו כן וכו' :
מחיתקן מני רבי יהושע היא ° דתיא רבי
יהושע אומר ° כל הובדים שבתורה שנשתייר
מזן כוית בשר או כוית חלב זורק את הדם
כחצי זית בשר וכחצי זית חלב אין זורק את
הדם ובקולה אפילו כחצי זית בשר וכחצי
זית חלב זורק את הדם מפני שכולה כליל
ובמנחה אע"פ שכולה קיימת לא יורק
° מנחה מאי עבירחה אמר רב פפא מנחת
נסכים סלקא דעתך אמינא כיון דקא אתיא
מכח זבח כגופיה דזבח דמי קמ"ל חלב מנא
לן אמר ר' יוחנן משום ר' ישמעאל וממז בה
משום רבי יהושע בן חנניה דאמר קרא
והקטיר החלב לריח ניחוח לה' חלב אע"פ

נזיר - תחיתקן מחזיקה דמי
שילוח שער חת הדוד שהשלמים מחזקין בו דכתיב (במדבר ו)
ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האזן וגו' ועוד צני תופה
זרוע בשלה אלמא לריך שיהא בשר תורה אור
טוהר בשעת זריקה שיהא ראוי למזבח
האלוהים בו : **ואם זרק סורג** - דהני לא
מעכבי : **נטמא בעלים** - במת דלא
חו למיכל לאורחא דטומאתן שבעה :
ואם זרק לא סורג - דאע"פ דאכילתו
לא מעכבא גברא דחיי לאכילה בעינן
ורחמנא דחיי לטמא נפש לפסח שני
ובזיר נמי כתיב (שם) כי ימות מת
עליו וגו' דסותר את נזירותו : **מאי**
זית בשר וחלב וזית חלב אין זורק
דמי - דאכילת אדם לאכילת מזבח
לא מלטרפין : **אפי' כולל קיימת לא**
יורק - את הדם עליה : **מנחה מאי**
עבירחה - זריקה דס : **מנחה נסכים** -
הבאה עם הזבח מהו דתימא כזבח
דמיא ותימא במקום זבח להקטיר את
הדם : **חלב מנא לן** - דהוי שזיר
להקטיר וזיקת דס : **וסקטיר חלב** -
גבי זיקת דס כתיב דכתיב זורק
הההן את הדם וגו' עד והקטיר
החלב לריח ניחוח : **יורק סכך ושמי**
סככים מנא לן - מדאזכירין ליה
למיתני מנחה לא הויא שזיר מכלל
דסכירה ליה דהני דגופיה דזבח נינהו
הוי שזיר : **אמר קרא** - בזה"ל קרא
גופיה והקטיר החלב לריח ניחוח :
ביתני יעשו בטומאה - ואפי'
טמאין יתירין דלא פסח דטהורין
גופיה בטומאה אחי משום כהנים :
גב' שאין קרבן זכור - יבא בטומאה
חלוק מאחר שקרבן רובן בא בטומאה
אף היחיד עושה בטומאה : **לא שנו** -
דמשמע משום טומאת כלי שרת
עבדי כולה בטומאה : **אלא שנמא**
סבין בטמא מח - שהוא אב הטומאה
דנעשה אף הסבין אב הטומאה לטמא
אדם : **דרחמנא אמר כחלל חרב** -
למיהדרש מיניה דכלי מחבת המיטמא
במת נעשה כיוצא בזה שנגע בו : °
טומאה דהויא סוף בלכור - בקושי
הותרה וכל כמה דאפשר לאהדורי
להטירה וכן אטומאה קלה מהדרינן :
קרינא ביש כבשר כל טוהר יאכל
בשר - ולא טמא : **סללו עושין לפנמל** -
בטהרה והללו עושין לעצמן בטומאה
טהורים לא עבדי בטומאה דהוי כרוב
ורוב טהורין לא עבדי בטומאה
וטמאין לשני לא מידחו משום דהוי
נמי רובא ורובא לשני לא מידחו :
טוהרין עושין סראשון - בטהרה
למעבד הראשון בטומאה וכל שכן כי
עבדי בטהרה שפיר דמי : **וטמאין**
עושין אס שני - דכיון דלית כרוב
מיוזנין כמיעוט ויזנין לשני :

נזרים כה :
קט. מנחות ט.
כו. מעילה טו.
בכורות לט.
תוספתא נזרים
פ"ד

[מנחות כו.
כל הסוגיא]

הגהות
הגרי"א
(א) נ"ב כל
הנזרים טו
זורק את הדם
סכך נטמא
חלב טו פ"ד

[לקמן עמוד ב'
מנחה יד טו:]

[לקמן ט.
יומא ו' ז' מו:
נזרים ג.]

גליון
הש"ס

גב' בטומאה
הגוף דבכרת.
ט"י ר"ש פ"א
מ"ד דהלכות :
רוב' דהי' או
שהיו וכו' שלא
יגעו בכשר .
ולא זכית
ל' ע' מ' ד' פל
טומא דכריס
הקדושים ה'

אין היתר מלז טומאת בשר שהוא בלול רק משום דטומאת גברא דסוף ככרת ואם כן לא תלי בלל
ביבולים לזכר כגניעת בשר אס לא ואף אס זר ישחוט מכל מקום הריקס מהעביר בטומאת הגוף דכרת :
שם דים אלא שנמא וכו' אס כן מאי אפילו . ק"ל . כל דכירי שלחמי' קטו לעשות כסבין ארוכה וכו'
ואם כן זכו גופא החיות דככבים טמאים א"ל בלל דחיות כרת דלא יעטרו לזרוע בטומאה חלל כסבין
טמא ס"ד דלא דמי דלא אפשר כסבין ארוכה וטוהר יהיה כסן אחר שהוא טוהר מכל מקום דמיא לכרת
כתיבא דטומאת כח' דלן פנאי וז"ע :

יעשו בטומאה שאין קרבן ציבור חלוק אמר רב חסדא לא שנו כלי שרת טמאין יעשו בטומאה אלא בסבין
קא מתעביר . בטומאת וזקף מתעביר דתיא בשר ספיר דבי רב מניר שהתיר שבעה טמאין בשר ספא טמאין שבעה אכל אס נטמא הסבין
ואכל תהיה לא דאין כלי שרת מחמת שרץ טמאין וכו' . מהוירין עושין הפסח טמאין אין עושין מוטב יאכל בטומאת בשר בלאו שנאמר (ויקרא ו) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל
ואל יאכל בטומאת הגוף שהוא בכרת שנתמר א"ל (ז) והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטומאתו עליו תבשרה הנפש והיא תהי' : **אלמא** קסבר רב חסדא דתימא דהויא כרובא ורבא [אמר]
אפילו הפסחים טומאת דהוי בני עבדי כל אס דהנפש אשר יגע בכל טמא לא יאכל דלא דעיתקן ודחיה ר' יאכל בשר כלומר יאכלנו בפנייה ואל יאכלנו בטומאה אכל ויבא דהותרה
איתקן דהוי אל ריווחי להיהיה טל אמינא הוה : **איתמר** הרי שהיו ישראל מחצה מהוירם ומחצה טמאין רב אמר מחצה על מחצה אינו כרוב מהוירם עושין את הראשון
וטמאין

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones